

noget ønskeligt Resultat. Naar saa det ærede Medlem paalagde, at Bøddagterne efter den Maade, hvorpaa de skulde tilveiebringes efter Loven, som til at mangle den fornødne Sikkerhed, idet man ikke havde den tilstrækkelige Sagkundskab til sin Naadighed, saa har jeg allerede den forrige Gang, jeg havde Ordet, havt Leilighed til at sige, at det var Grunden, hvorfor man har henvist Affattelserne af Bøddagterne til Indenrigsministeriet til Syvende og Sidst, at man er gaaet ud fra den Forudsætning, at Ministeriet til enhver Tid vil være i Stand til at skaffe sig den fornødne Sagkundskab, og det har ogsaa det for sig, som jeg tror, jeg bemærkede igaar, at derved vil der saavidt muligt blive tilveiebragt Overensstemmelse mellem de forskellige Bøddagter, forsaavidt de lokale Forhold tilstødede det. — Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Beth) i, at naturvidenskabelige Undersøgelser eller videnskabelige Undersøgelser i det Hele taget ikke komme eller behøve at komme i Strid med den praktiske Erfaring, men at de, naar begge ere lebede paa rette Maade, maa føre til, at de falde sammen. Men det ærede Medlem vil dog indrømme mig, at der er Erfaringer, der er Kjendsgjerninger, man kommer til ad praktisk Veie, og som man vanskelig vil kunne erhverve sig ved naturvidenskabelige Undersøgelser. Naar man nu forudsætter, at Tallene ere rigtige med Hensyn til Valgfiskeriet i Fjesejorden, at i 5 Aar er Fiskestanden aftagen baade i Kvantitet og Kvalitet paa den Maade, saa er det en Kjendsgjerning, som er paavisselig. Jeg tror, det vil være overmaade vanskeligt at tilveiebringe et saadant Resultat ved naturvidenskabelige Undersøgelser. Ganske vist kunne de naturvidenskabelige Undersøgelser senere bekræfte, at det efter en naturvidenskabelig Theori maatte være saa og saa, men selve Resultatet, som det foreligger her, tror jeg, at den naturvidenskabelige Undersøgelse meget vanskeligt kan vise, og jeg tror derfor ikke, at man i disse Forhold kan undvære den praktiske Erfaring, man saavidt muligt har søgt at tilveiebringe, og at man har Ret til at støtte sig til den, istedetfor at søge udarbejdet et naturvidenskabeligt Værk om, hvorvidt dette eller hint maatte være hensigtsmæssigt med Hensyn til Bevarelsen af Fiskeriet.

Det ærede Medlem fra Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Dolstein) kom idag tilbage til, hvad han, saavidt jeg erindrer, udtalte igaar, og som jeg dengang ikke fik Leilighed til at besvare, nemlig det, at denne Lov kom for sent til, at man nu kunde slaad ind paa den Veie, Regjeringen havde paatænkt. Derfor man skulde gjøre det, saa maatte det have været for længe siden, thi nu have Folk indrettet sig paa at drive dette Fiskeri; de have anskaffet store bekostelige Redskaber, og saa pludselig at sige, at de ikke maa bruges mere, vilde være for haardt, vilde være

for skadeligt for Fiskeribefolkningen. Det turde man ikke gjøre. Jeg skal dog ved Siden af bemærke, at det vilde jo ikke være første Gang, at der var blevet forbudt Brugten af skadelige Redskaber. Det er jo ikke mange Aar siden, i 1872, at der, efterat Brugten af Bundslæbevaad havde været tilladt i lang Tid, blev udstedt Forbud derimod. Man tog dengang ikke i Betænkning at forbyde Redskaber, der ere af den største Befolkning; men jeg vil dog ved Siden deraf bemærke, at disse Redskaber ikke vare i ubegrænset Tid. Saa vidt mig bekjendt, er Varigheden af Slæbevaad — og derom er der jo nærmest Tale — 3 Aar; og da nu denne Sag ikke er nogen Hemmelighed for Fiskeribefolkningen og heller ikke i et Par Aars Tid har været det, saa have Fiskerne altsaa havt Opfordring til at være lidt forsigtige med deres Anskaffelser. Have de ikke været det, maa de tilregne sig selv mulige Tab, idet de dog have maattet forudsætte, at Regjeringens Forslag kunde vinde Bifald og blive til Lov. — Jeg tror at kunne indskrænke mig til disse Bemærkninger.

B. Christensen: Jeg skal ikke længe opholde denne Diskussion, der allerede har været meget langvarig; men jeg ønsker dog at udtale et Par Ord om Forholdet i Almindelighed, saa meget mere, som jeg tilstaar, at det forekommer mig at være en overmaade alvorlig Sag netop nu at gaa ind paa Forholdsregler som dem, der bydes os, medens der kun foreligger saa ufuldstændige Oplysninger og Motiveringer som dem, der efter de Flestes Mening og ogsaa efter min foreligger. — Historien er jo for Vaadfiskeriets Vedkommende denne, at Regjeringens egen Konsulent har opmuntret til at forbedre Fiskeriredskaberne saaledes, at Udbyttet af Fiskeriet kunde blive større og mere tilfredsstillende, end det havde været hidtil. Alle synes jo indtil denne Dag at have været enige om, at vort Lands Velggenhed og Forhold vare af den Betslaffenhed, at vort Fiskeri, naar det blev rigtig drevet, vilde kunne faae en ganske overordentlig Betydning for Folket, og med Norges, Hollands og Englands Exempel for Die, kan man jo virkelig neppe heller tvivle om, at næst det saakaldte Jordbrug eller Agerbrug, vilde Fiskeri være den Industri, der maatte være af den mest overveieende Betydning for Folket, og af en saa meget større Vigtighed som det tillige baade fysisk og moralsk i høj Grad uddanner den lavere stillede Befolkning til andre Formaal f. Ex. Forsvarsvæsenets og Handelens. Men neppe har man for saa Aar tilbage begyndt at tage fat, før man nu kommer lige med Et og vil hævne, ja næsten kvæle, hvad man selv har fremstillet. I min Valgkreds f. Ex. var der for en halv Snes Aar siden neppe en eneste Kvæde, der affatte Fiskefangsten i østerrøiske Havne, medens